

ki az állomásra, fát, lignitet nézni, s leg-
alább nem kell félnapokat ácsorognia.
Hogy az öreg — visszafelé jövet — fából,
lignitből maguknál is lehajigált, Flórika
nem sejtette. A vénember annyira biztos
volt dolgában, hogy a fűrészelést és ap-
rítást is drágábban számította.

Időközönként ellátogatott Magdi is.

— Minek neked ez a sok könyv, mikor
már tízszer is elolvastad? — vetette oda
megszokott fölényeskedő modorában. —
Hogy rádpenészedjenek, mikor jó áron el-
lehetne őket adni?

— Gondolod? — kérdezte elbátortala-
nodva Flórika.

— Gondolom? — Tudom!

— Hát akkor vigyél el néhányat.

— Néhányat? Azzal el se kezdem.

— Hát akkor ezt a sorozatot — mondta
Flórika kényszeredetten, rámutatva az
egyikre. (Mert oly nehzen vált meg ked-
venc könyveitől.)

A pénzre azonban várhatott. S mikor
végre megkapta, mert Magdi további

könyvekért jött, ugyancsak kevésnek ta-
lálta. De nem merete szavá tenni.

Szívták, szípolyozták, kihasználták. S
nem volt elég lelki ereje, hogy piócait le-
szaggassa magáról. Nem telt bele három
esztendő, maradék pénze teljesen elolvadt.
Nyugdíját meg élőködői vámosták. Mert
minden szolgálatot borsosan megfizettet-
tek vele. Leszokott italról, nem evett ren-
desen, rongyokban járt, újságot, új köny-
vet nem vásárolt. Egyetlen élvezete a fe-
ketekávé maradt. Erről nem tudott le-
mondani. Negyed nyugdíját arra költötte.
De mikor ott ült a finom illatával egész
szobát betöltő fekete mellett, lassan, szin-
te cseppenként élvezve a forró italt, egy-
két órára megfeledkezett nyomorúságáról,
s valami könnyű, hangulatmegszépítő má-
mor szállta meg. Így élte egyre rövidülő
mámor és hosszabbodó gond közepette
hátralévő éveit a rápenészedő szobákban,
mert a számára idegen környezet miatt
nemigen mert ablakot nyitni, miközben
lassan meghajlott, gerinche tört fölötte a
háztető.

Száva Sumánovics

Téli pejzsázs